

kerne. Dette med Maadeholdsdrifkere er noget Mere end en Skjønssag. Jeg tvivler ikke om, at en Dranker ogsaa synes, at han er Maadeholdsdrifter; jeg er overbevist om, at det ærede Medlem for Ribe Amts 3de Valgkreds og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) ere Maadeholdsdrifkere; men de ere ikke sikre paa næste Aar at være Maadeholdsdrifkere, det vil sige overfor Omverdenen; i deres egne Tanter tro de naturligvis nok at være det, men overfor Omverdenen kan det gjerne være, at man vil sige om dem, at de ere ikke længere Maadeholdsdrifkere. Endelig vil jeg sige, at dersom man mener overhovedet, at det er et Gode for en virkelig Dranker, at han bliver Afholdsmand, saa siger jeg, at det er en Uret, at Maadeholdsmanden holder en Snaps op for Næsen af Manden hver Dag. Det er Synd at gjøre det imod ham, at holde den Fristelse, som han maasse har ondt ved at bekæmpe, frem for ham hvert Dieblit. Derfor siger jeg, at Maadeholdsmændene begaa den største Synd overfor dem, der ere eller have været forfaldne . . . (Rjær: Hvornaar gjøre vi det?) Det skal jeg sige det ærede Medlem: Naar han sidder ved Bordet sammen med en Afholdsmand, der har ondt ved at bekæmpe Fristelsen til at tage fat paa Spiritus paany, saa er det en Uret mod denne Mand, at det ærede Medlem drifter sig en Snaps, selv om han ikke byder denne Mand en Snaps; thi derved egger og vækker han Lysten hos ham og gjør det endnu vanskeligere for denne Mand at modstaa Fristelsen i dette Dieblit, end det var, naar han slet ikke saa eller hørte Noget til Snapsen. Der er det, jeg siger, at Maadeholdsdrifkerne gjøre Synd og Uret mod dem, der ere Afholdsmænd, og som have ondt ved at lade være at drikke Spiritus.

Rjær: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (S ogs b r o): Det er tredje Gang, men er det kun for en kort Bemærkning, skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Rjær: Det Sidste vil jeg virkelig ikke lade passere. Jeg har ganske vist ikke alene paa fremmede Steder, men ved mit eget Bord, som det ærede Medlem skildrede, sidet sammen med Afholdsfolk, og jeg har drukket min Snaps, men jeg har aldrig budt nogen Mand, som jeg veed er Afholdsmand, Spiritus, og dersom jeg har havt nogen Tvivl, om han var det, har jeg altid spurgt mig for. Ogsaa i vore Forsamlinger, i hvert

Fald i min Egn, er jeg sikker paa, at der er ikke 1 af 100, der vilde friste nogen Mand, der er gaaet ind i en Afholdsforening. Det lyder høit, naar det ærede Medlem sender Beshjeldninger ud mod os — det ærede Medlems Spøge lige overfor det ærede Medlem fra Ribe (Bust) og mig skal jeg skjænte ham — men den Sigelse, at vi skulde staa og holde Snapsen for Næsen af Totalafholdsfolk, protesterer jeg imod som en urigtig Paastand, det er ingenlunde Tilfældet.

Berg: Der er fremkommet enkelte Bemærkninger i denne Debat, som ikke have tiltalt mig, fordi de kunne misforstaaes. Ærede Medlemmer have hentydet til, at jo høiere man kom op i Samsundet, desto mere i Drickfældighed fandtes der. Maatte jeg i Modspætning dertil sige, at dersom De stige høiere op i Samsundet, op til de høieste Spidser f. Ex. i Landet, vilde Deres Statistik om Brændevinsdriften og Spiritusdriften faae et overordentlig betydeligt Nedslag. Maatte jeg have Lov til at sige dette lige overfor Bemærkninger, som i alt Fald have skurret i mine Øren. — For Resten er det ikke noget Nytt, vi docere her, naar vi hævde, at der er braadne Aar i alle Lande lige over for det ene og det andet Forhold, overalt i enhver Henseende, naar der er Tale om Misbrug af Guds gode Gaver. En Statistik over, hvem der procentvis er mest eller mindst drickfælig i den og den Klasse veed jeg ikke, vi have tilforladelig, og vi faae den vist aldrig tilforladelig, ogsaa af de Grunde, at den er ikke til at opdrive tilforladelig, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) ganske rigtig hentydede til. Hvad er nu al den Tale om Totalafholdsfagen i Forbindelse med denne Lov? Maa jeg spørge: hvor hører det hjemme? Denne Lov har jo ikke til Hensigt at fremme Totalafholdsfagen. (Forlagsstilleren (S. Pedersen): Jo, det har den!) Sa saa siger den ikke ganske efter Maalet eller Niemedet. Der staar her i § 1: „Den Ret, som ved Lov af 2den Juli 1870 § 1 er hjemlet Rjømænd eller Detailister“, til at sælge Brændevin, maa ikke komme til Anvendelse uden Sogneraadets Samtykke; men efter § 1 kan Enhver, som paa Landet med lovlig Adkomst driver Gjæstgiveri og Krohold, i samme Udstrækning forhandle Brændevin, naar Næringsbevilling hertil erhverves. Det berøres ikke af § 1 Men paa det at meddele Bevilling til Gjæstgiveri og Krohold paa Landet har Sogneraadet ingen bestemmende Indflydelse. Tidligere var det adskillige Politimestres Skik ikke at give Bevilling paa Gjæstgiveri og